

sig en altfor stor Indflydelse paa alle Menighedens Anliggender, og det var ogsaa hovedsagelig fra dem, at der stadig rettedes nærgaaende Angreb paa Sogneraadsformanden for at faa ham fortrængt fra hans Magtstilling.

Men desuden var der en anden Grund til, at Emanuel i denne Tid helst søgte bort fra de brede Veje. Han vilde ikke løbe den Risiko igen at støde paa Frøken Ragnhild. Han følte, at han maaske allerede havde indladt sig vel meget med hende og med det Selskab, hvortil hun hørte; og han troede at vide, at hun endnu befandt sig her paa Egnen. I hvert Fald havde han for ikke mange Dage siden hørt Folk tale om, at de havde set hende køre omkring sammen med Doktor Hasing, naar denne var ude i Sygebesøg.

Efter godt en halv Times Gang naaede han ud til de saakaldte „Rævebakker“, en Samling vortelignende Højder, hvorfra Landet sænkede sig ned imod Mosedraget. Han standsede her et Øjeblik og saa' over mod Kyndløse-Vesterby-Sognets idylliske Smaaskove og mange spredt liggende Huse, hvis Mure i Dag syntes dobbelt rene og hvide mod den mørke Regnhimmel. Ogsaa selve den store Kyndløse By med dens gamle Rundkirke og mange høje Poppeltræer kunde han skimte